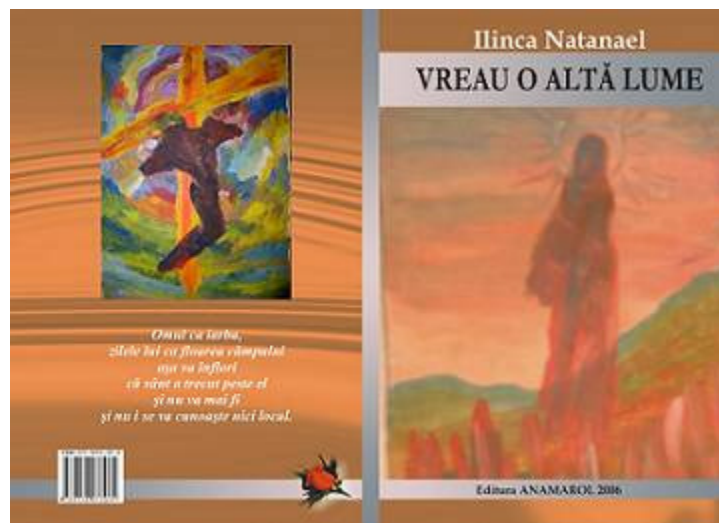

VREAU O ALTĂ LUME

*ILINCA
NATANAEL*

VICTORIȚA DUȚU

Cu pseudonimul literar

ILINCA NATANAEL

Date biografice:

S-a născut în 1971, în județul Botoșani,
în 1990 absolventă a Liceului Pedagogic din Botoșani,
în 1995 absolventă Facultății de Matematică, din Iași,
în 1999 absolventă a Facultății de Filosofie, din Iași,
1998 “Masterat în Logică și Hermeneutică “,
din 2000 profesor de matematică la un colegiu din București.

În 2003 publică volumul de versuri, *Spații* “,debut,“
la Editura Muzeului Literaturii Române din București.
În 2005 publică volumul de versuri “*Cuvintele*”,
tot la editura *Muzeului Literaturii Române* , Bucuresti,
și expune la *Fundațiile Regale*,
Biblioteca Centrală UniversitaRă, Sala Profesorilor,
expoziția de pictură și poezie intitulată :”*Punctul de la infinit* ”.

Aș vrea să dorm ,să dorm
Dar gândul nu mă lasă.
Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
Și El răspunde mie cu-aceeași întrebare:
<Mă iubești ?>

Doamne,
Aș vrea să fiu copila
Ce răsare dintre flori albastre
Și –Ți spune de departe răsând
Și alergând spre Tine:
<Doamne , uite, Dumnezeul meu,
Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat
În fiecare noapte când a răsărit luna.
Știi, Doamne, Te-am urmărit aseară
Cum lacrima îți strălucea obrazul,
În glas de stele , dar tăceai,
Primește ,Doamne, florile albastre,
Sunt ale Tale , căci Tu le-ai lăcrimat.

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea și vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.
Puțini dintre mulți s-au gândit
Acum la Tine și Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ți-au simțit prezența :
O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Și razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se așterne la orizont
Și ierburile înalte

Ce-mi primesc pașii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile și cerul, și stelele,
Unde ești ?
Unde ești ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele ,
Cât de limpezi sunt apele ,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea !
Unde ești Tu,
Cel ce ai creat toate ?
Toate acestea în mijlocul cărora
Eu trăiesc,
Unde ești Tu, Tu cel ce ai făcut toate ??!
Cât de frumoase sunt florile astea ,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca niște clopoței.
Cât de verzi și ascuțite și lungi
Le sunt frunzele !

Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde ești, unde ești ?
Și Tu, Tu , iubitorule,
Cel ce ai creat toate ?
Unde ești de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închiși, cu ochii plânși ?
M-am așezat lângă El și-am tăcut,
Și toate întrebările dispăruseră.

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
În munți să Te rogi,
Dimineața înainte de zori,
Sau seara pâna dimineața în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Și singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,

Oare cum Te rugai Tu
În singurătate și teamă ?
Nu Te înspăimânta piatra muntelui
Prin răceala ei?
Stelele reci și îndepărtate
Nu Te înspăimântau,
Iar oamenii ce roiau în jurul Tău,
Nu Te umpleau de spaimă, de groază,
Nu Ți-a fost silă de noi niciodată ?
Când ridicam pumnul înverșunați,
Gata să Te lovim, gata să Te ucidem ?
Toată creația Ta în care Tu ai locuit
Nu Ți-a strâns sufletul în singurătate ?
Nu Te-au înspăimântat oamenii,
Nu Te-au înspăimântat pietrele ,
Furtunile și înghețurile nu Te-au înspăimântat ?
Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naști,
Când lumea aceasta e sortită pieirii ?
Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
Dar cum aş putea gândi Doamne ?

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele și lumina,

Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
E noapte și mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară și cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele și luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine , până la pământ.
E noapte, e lumină și e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină , eu nu pot,
Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăși această frumusețe.

Doamne, sunt un copil.
Aș vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
Cum să vin în libertatea Ta ?

Dar cuvintele, cuvintele,
Ce sunt ele cuvintele ?
De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim ?
Dar cum să descopăr eu, Doamne
Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,
Cum să descopăr eu cuvântul
Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
Când cuvintele astea simple și minunate
Exprimă atâta sinceritate, atâta frumusețe?
De ce caut mereu cuvinte mari,
Ca să nu Te pot exprima,
Prin care să nu înțeleg nimic,
Să mă rătăcesc
Și nici eu nu mai știu unde sunt.
Ce mare dar ne-ai facut, Doamne,
Cuvintele, cuvintele astea simple, directe...
Și care e cuvântul prin care eu
Aș putea să-mi descopăr

Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
Cu Tine și cu lumea Ta ?

Doamne, eu sunt în așteptarea
Unei iubiri, unei iubiri,
Atât de mari , cum n-am mai trăit niciodată.
Eu sunt în așteptarea unei iubiri
Și cât de minunată este această așteptare,
Când eu îmi închipui mereu
Cum va fi iubirea aceea a mea,
Când eu Îl voi iubi pe El,
Pe Cel nespus de minunat !
Mi-e și frică să spun,
Cât de fericită voi fi.
Eu sunt în așteptarea unei iubiri
Și sunt nespus de fericită!
Îți mulțumesc Dumnezeu
Pentru liniștea mea.
Doamne, Tu ești cu adevărat
Nespus de frumos !

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
M-a lăsat pe mine să zbor
În locul lui,iar el a stat în locul meu
Să mă privească pe mine cum zbor,
Am schimbat locul unul cu altul,
Eu și cu îngerul meu,
Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
Iar el se ruga în locul meu.
Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
Și se rugau împreună pentru mine,
Iar eu nu știam asta,
Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
Eu zburam și dansam deasupra stâncilor
Și nu-l mai vedeam pe înger
Cum stă îngenunchiat în locul meu
Și se roagă lui Iisus să-mi primească
Zborul ,dansul ,iubirea.
Eu dansam și plângeam ,rugându-mă neîncetat
Împreună cu îngerul
Și deodată el mi-a strigat
De acolo de jos,de departe:
''Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
În stânga ta uită-te, că vezi pe Cineva''
Dar nu puteam să mă uit,
Pentru că nu vedeam,

Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Știam că Cineva dansează și zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist,am venit lângă înger
Iar el mi-a zis: ‘L-ai văzut, L-ai văzut ?’
‘Nu’,i-am răspuns,’vai’,mi-a zis îngerul,
Era El și zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?’
‘Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune- I, te rog îngerașule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Și să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i,te rog,îngerașule !’

<Domnul meu și Dumnezeuul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis așa
Decât el , când i-a pipăit rănila după înviere.
Dacă eu aș putea să-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu și Dumnezeuul meu>
Aș fi cea mai fericită femeie din lume,

Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemănător întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minţii mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

Parcă toată creaţia Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu braţele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creaţia Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întâmplă

Cu această creație a Ta
Ceva se întâmplă,
Începe să se miște ceva,
Să plece departe!
E oare mâna Ta
Ce dă la o parte perdelele
Ce acoperă ușile
De mult descuiate,
De mult deschise?
Sau poate vântul
Ce se-nfioară
La apropierea Ta?

Creația Ta e asemeni muntelui
Ce stă măreț în fața mea
Iar Tu îmi ceri să am atâta
Încredere în Tine , atâta iubire
În iubirea Ta , încât, încât
Să-i cer muntelui să se arunce
În mare și el mă va asculta,
Adică să se dea la o parte

Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
De ce Doamne, mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aș putea vedea?

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Și Te rugai, iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Și făcliile lor purtătoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Și i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Când apele își închinău sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Și munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi

Să devină lumină albastră
Purtătoare de stele.
Am cerut munților să-mi arate
Unde dormeai Tu liniștit,
La rădăcina unui copac
Cu capul pe o piatră
Și munții au început să strige la mine
Cu tunet și m-am înspăimântat.
Am stat și m-am uitat la munți
Zile în șir, așteptând răspunsul
Dar ei tăceau clipă de clipă
Și crestele lor luminate de soare
Se uitau la mine triumfător.
M-am simțit atât de singură Doamne
Și atât de dor îmi era să Te aflu
Că m-am hotărât să cobor și să urc
Povârnișurile pietroase ale munților.
Plângeam și mergeam iar disperarea
Creștea în mine și mi-a venit să adorm
La rădăcina unui stejar,
Când am auzit deodată un glas:
<De ce dormi, nu ai voie să dormi,
Aici nimeni nu doarme,
Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
Mergi și vorbește-mi,

Că eu te aştept, te aştept, te aştept..... >

<Merg Doamne, uite că merg

Şi nu există nici o cărare

În faţa ochilor mei,

Mai e mult Doamne , până departe?

Mai e mult, mai e mult,

Mai e mult ???....>

Copilul dansează în lumina lunii

Şi Dumnezeu veghiază

El priveşte zâmbind,

Jocul copilului, dansul copilului

În lumina lunii,

În lumina soarelui

Şi copilul dansează

Deasupra lanurilor de grâu,

Deasupra livezilor înflorite

Copilul dansează în lumina norilor

Zburând peste ape

Şi El din cer plânge

Plânge cu lacrimi de flori

Înconjurând copilul

Ce dansează plângând

În lumina lunii.
Copilul dansează
În brațele Lui, în brațele Lui,
Ce l-au cuprins de acum
Într-un dor nesfârșit
Și copilul niciodată,
Niciodată nu va mai plânge.

Ce fericire Doamne să pot vedea
Lumea din mine și să pot striga.
Lumea pe care eu o trăiesc
E o lume perfectă,
E o lume perfectă,
Pentru că ea e doar în inima mea
Și nimeni nu poate pătrunde în ea
Pentru că e numai a Ta
Și numai Tu locuiești
În lumea mea perfectă.
Nimic din afară nu poate veni
Să-mi tulbure liniștea,
Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
Oricât de multe rele aș vedea,
Lumea de-afară îmi rămâne străină,

Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,și totuși sunt alta
Și câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Și ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi și de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie ?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Și de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne , eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veșnicia Ta din inima mea
Și timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veșnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

Sfinte Botezătorule Ioan,
Astăzi lumea te sărbătorește,
Eu nu te-am sărbătorit și e seară,
Sunt tristă și îmi curg doar câteva lacrimi
De tristețe și de durere că nu m-am rugat,
Nu m-am gândit și nu am vorbit cu Iisus.
Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
Sfinte Ioane, oare de ce ?
Ajută-mă și pe mine să-L pot urma
Pe cel care ți-a fost atât de prieten
Și te-a iubit atât de mult
Că Te-a considerat pe Tine,
Cel dintâi dintre prooroci.
Tu ai fost atât de mare
Și încă mai ești pentru mine măcar,
Dar știi ce mă doare , frate Ioane,
Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
După adevăr și atât de smerit,
Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
« El trebuie să crească,

Iar eu trebuie să mă micșorez »
Înțelegi Sfinte Ioane, înțelegi ?
Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
În fața lui Dumnezeu, de ce , hai spune-mi !
Roagă-te pentru mine prietenului tău
Și Dumnezeul nostru,Iisus, să-mi dea mie
Dragostea pentru El și smerenia,
Pentru că dragostea și smerenia sunt niște stări,
Niște sentimente atât de liniștitoare,
Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu ,
Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
Nu o pot simți,de ce nu-l pot iubi
Pe Iisus ca pe Dumnezeu și Dumnezeu
Devine pentru mine atât de străin
Și eu nu mai știu în cine să cred.
O , Doamne, Iisuse, Tu ești Dumnezeu !!!

Domane, acasă e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodată.
Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,
Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate și umblătoare.
Doamne, acasă nu e pustiu,

Acolo mă iubește mama și tata
Și frații mei și surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-așteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Și acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă ești numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu ești, că Tu ai înviat,
Că Tu ești viu,
Că Tu înviezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poți să vii

Cu mine în camera mea.

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Și cât mă doare ,
Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine și cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Domnul meu și Dumnezeuul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Și până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni

Și vor crește și vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Și atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele și copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

Lacrimile roșii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Și le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Și-a tăcut,
Și-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut
Și-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înălțate , de aripi,
De mâinile mele tăcute,
De obrajii mei reci și goi
"Hei" m-am auzit întrebată,
<Tu , pe cine iubești?>
<Nu știu> I-am răspuns,

Iubirea e o taină>
Și El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubești ?>
Și iarăși l-am răspuns <nu știu>
A tăcut... a tăcut...a tăcut...
S-a lăsat noaptea
Și El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubești ?>
Am tăcut,
El a început din nou să tacă.
Am tăcut și auzeam clipocitul
De rouă al soarelui...
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
<Dumnezeule...Dumnezeule...>

Stau undeva pitită,
Nici eu nu mai știu unde sunt
Și universul din privirile mele mă-nghiață,
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,

Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,
Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare !
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă înghiață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,
Ce m-aș fi făcut de atâția ani,
De singurătate.

Domne, cât de sublimă este creația Ta
Și cât de departe sunt eu de Tine !
Cum aș putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte și e frig,și nu pot zbura până acolo,
Nu pot să înot ,apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurile brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele și înapoi,
Nu pot ajunge pe fundul lacului să ating

Nisipurile și rădăcinile florilor.

Totul mă respinge , Domne, prin necunoaștere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,

Ce minunată este, Doamne !!

Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,

Dar ea nu știe că eu sunt aici.

O singură mișcare dacă aș face,

Ea ar zbura, ar fugi

S-ar îndepărta de mine, pentru că ea știe

Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.

Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne

Și cât de străină sunt eu de esența ei!

O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângă lacul acesta,

Lângă lebăda aceasta ce plutește frumos,

Cât de minunat ar fi, aș zbura cu Tine pretutindeni.

Tu m-ai ține de mână și aș putea zbura până la stele

Și aș lua stelele și le-aș presăra

Peste munți și peste copacii aceștia frumoși,

Și peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine, lisuse aș putea să înot,

Împreună cu lebăda aceea printre nuferi

Și ea nu s-ar teme de mine,

Nu s-ar îndepărta, aș pluti cu Tine deasupra lacului

Și aș înceta să mă tem.

Ar înceta singurătatea mea, Te-aș iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Și cât de departe sunt de Tine, de frumusețea Ta !!
Da, da și locuind în mijlocul acestei frumuseți.!!!

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul la Tine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne ?
Cu florile Tale ca să pot trăi ?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc și patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să știu că floarea inimii mele
Este floarea Ta ?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale ?
Oare nu cumva vorba mea
Ține de o altă dezordine ce nu e legea Ta ?
Mă înspăimântă Doamne

Până și lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

Doamne, dacă aș putea scăpa
De toate amintirile mele,
Dacă aș putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aș putea trăi din nou,
Copilăria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai așa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe și am pornit-o
În goană prin pădurea copilăriei mele

Și tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Și că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Și peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

M-am oprit în fugă lângă un copac,
Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
Ah ! de câte ori nu m-am rugat Lui.
De câte ori nu am plâns,
Nu am plâns,
Că nu știu ce-i cu mine
Și că mi-e silă de viață și o urăsc,
De câte ori nu l- am spus, la copacul acela, Lui
Tot ce puteam spune,
l-am spus că nu mai pot trăi
Că nu mai pot iubi,
Că mi-e silă de viață,
Că nu mai pot trăi, ah de câte ori,
De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,

N-am privit cerul înstelat printre crengile
Încărcate de umbră și lumină strălucitoare,
De câte ori nu m-am simțit fericită,
Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
Sau după vorbe înverșunate, o speranță nouă
Îmi învăluia sufletul și plecam zburând,
Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
Cât de minunat era salcâmul acesta!
Aici era mănăstirea mea,
Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

HAIDEȚI TINERI

Aprilie '93

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocară
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartă închisă?
Voi, cei însingurați de păcatele voastre,
Voi, cei însingurați din cauza urii din voi

Lepădați tina păcatului vostru
Și întindeți brațele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri , voi ce sunteți bătrâni
Pentru că sunteți bătrâni sufletește,
Aruncați bătrânețea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelă
În ochii voștri spurcați de săruturi,
De idei ce nu v-au folosit niciodată,
De țigări și dansul satanei.
Și-a făcut omul jucării,
Ca să-și uite de păcate,
Să-și umple timpul lui gol de gândire
Și l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Și-a făcut mașini, blocuri , avioane,
Are știința cu care creează goluri de aer,
A distrus copacii și a strivit florile
Și crede cu atâta mândrie în el,
E persoană importantă în lume,
Devenit din maimuță om !!!
Își aprinde becuri și le-nchide când vrea,
Astea țin loc de soare , de lumină,
Dă drumul la muzică , la casetofon
Și aude spurcăciunile lumii cântând,

Dă drumul la televizor
Și vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate “învățatul” nostru,
Pleacă în străinătate să-și “etaleze cunoștințele”
America e la modă, nu mai e Parisul,
El nu-și vinde țara, și-o dă degeaba,
Nu-și mai place neamul, e de proști, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calică,
Nu are oameni vrednici să-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideți tineri, feciori și fecioare,
Voi haiduci minunați ai neamului meu,
Intoxicați în felul acesta, nu simțiți,
Nu simțiți ,cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de frică să nu fie distrus?
Prinți și prințese ai neamului meu,
Nu vă apasă povara prostiei din jur?
Haideți tineri adevărați
Să devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Să devenim tineri desăvârșiți,
Cântând lui Dumnezeu și oamenilor despre iubire.

Noi, cei ce ne temem de bătrânețe,
Noi , cei ce ne temem de moarte,
Să aruncăm toată scâraba ce vine din tină,
Sfințindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranța noastră,
Înălțându-ne sufletul nostru,
Pentru a deveni îngeri aici pe pământ.
Hei , tineri monahi și mireni totodată,
Să fim tineri prin rugăciunea noastră,
Găsindu-l pe Dumnezeu, pe pământ fiind,
Nu mai suntem bătrâni, nu mai suntem morți,
Suntem pururi tineri, chiar si bătrâni fiind.
Să aruncăm, să aruncăm toate păcatele noastre,
Nu vedeți câtă suferință aduc?
Să ne spălăm trupul și sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Să venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Căci prin El moartea este învinsă,
Suntem în viață și prin viață în El.
Haideți, haideți tineri și vârstnici,
Monahi și mireni totodată,
Să răsturnăm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de păcate,
Să devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,

Înălțat la ceruri și prezent cu noi,
În serile de taină a rugăciunii noastre.
Haideți , haideți tineri,
Nu vedeți ce greu este să fii singur?
Singur numai cu prostia și cu păcatele tale
Și a celor din jur?
Singur și numai cu dorința de a fi alături
De cel care luptă la fel ca și tine?
Haideți , feciori și fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plăieși tineri ai sfântului Ștefan,
Lucrați tainic prin rugăciunea voastră,
Dați perdeaua neguroasă din fața ochilor voștri,
Mistuiți-vă în codri de gânduri
Și luați aerul dreptății în piept.
Hei, mă auziti, mă auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mă, ajutați-mă ,
Nu mai pot singură, am obosit!
Hei, hei, mă auziți,
Nu suntem calici, nu suntem neam de ocară,
Putem răsturna răul din noi și din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Să repetăm cuvintele Mântuitorului,
”Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru

Cel din ceruri desăvârșit este!”
Haideți, să devenim noi înșine
În propria noastră libertate,
Prin lumina lui Dumnezeu!
Să facem din neamul acesta ajuns de ocară
Să dăinuie printr-o cetate de sfinți.
Să facem din el așa cum l-a visat Eminescu,
Și Bălcescu și Iancu, și Tudor Vladimirescu,
Așa cum îl visa fiece domnitor,
Legat de pământ și de țară,
De înțelepciune și de Dumnezeu.
Haideți tineri, monahi și mireni,
Să ne-ajutăm prin cuvântul nostru lăuntric,
Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la ușă
Iar noi nu deschidem?
Haideți să privim , să privim la minunăția naturii
Și vom auzi, vom auzi , cum cântă Dumnezeu!!!
Hei, frumusețe tânără și trainică ,
Tineri ce suntem tineri și vom rămâne tineri,
Să aducem jertfa sufletului nostru
Pe altarul creației,
Ce este viața noastră îndumnezeită.
Știți, pământul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare,
Luați-vă rolul în serios

Că Dumnezeu ne așteaptă în taină
Să pângem și să vorbim fericiți
Alături de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în '92 și citită la un miting la Iași,
în '93, organizat de ASCOR ,in fata Palatului Culturii și a apărut
imediat pe posturile de radio și televiziune .

*

cu sufletul lipsit și gol
înalț gândul meu la Tine Doamne
de ce mi se pare că mor
și singurătatea mă taie în suflet
de ce îmi e frica de tine?
De mine, de viața, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Și lacrimile fără sa-mi curgăîmi curg mereu
mereu plânge sufletul meu
și nu mai știu ce se întâmplă cu mine
trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
și nu mă lăsa să mor mereu
sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

Sufletul meu parcă e un cerc alb

Gândurile curg libere
Ca niste pete de culoare albastre
Cercul meu e alb
Și e atât de larg
Și e atât de adânc
Albul acela parcă
Mi se desface în aripi
Uneori...
Când gândul e mai sălbatic
Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet
Ceva purpuriu...
Și ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Și apă ...de lacrimi...
Când gândul sălbatic
Urlă și strigă ...
O floare albastra coboară
În cercul meu alb
Și o mână care îi mângâie
Frunzele...și o gură..
Care-i sărută petalele
Și-mi rostește usor
Printr-un alt gând purpuriu

Îmbinat cu lacrimi albe
„Primește pacea copilă!”

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Ma duceam în vis
Și acolo eu mă rugam
Mă rugam
Și simțeam cum crește iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copcii
Copacii...copacii...
Și mergeam în vis spre izvorul meu...
Mergeam în vis spre izvorul meu!...
Izvorul meu!
Apa...apa...
Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
Imi spala ochii,
Imi spala ochii
Îmi spăla picioarele
De ce Dumnezeule,
Căram apa asta în mine?
De ce, de ce o căram Iisuse?
Și o beam, o beam,o beam...

Și simțeam că însetez...
Însetez, însetez mereu...
Până când...
Până când floarea venea spre mine
Caci eu stăteam sun apă,
Venea o floare și-mi inunda ochii..
Îmi inunda ochii...ochii...
O floare...o floare...
Ce izvora din izvorul meu..
Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
O floare...căci eu stam sub ape..
Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
Și-mi spălau picioarele
Picioarele pline de colb,
Pline de nămol...
Și mâinile mele, și fața mea...

Și m-am uscat în razele soarelui

În razele soarelui m-am uscat!
Ce violet era floare din vis...ce violet..
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...
M-a doborât rugăciunea...
m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
Și-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...

Și eram doborâtă-n genuchi...
Și-mi culegeam floare izvorului meu
Izvorului meu.
Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
Către el...Și pluteam mergând în genunchi...
Și pluteam mergând în rugă...
Și pluteam în genunchi...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi
Și eu plângeam căutându-mi
Iubirea cereasca...
Am coborât cu trupul sub ape
Și iubirea mea în iubirea de floare...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea iubirea mea dupa Tine!....
Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată..privește la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

Am întins mâna mea în fața soarelui
Și si desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul

Și cerul se desfăcea , se dechidea,
Și cerul cobora în inima mea,
În sufletul meu,
Se dechidea cerul în flori
Și curgea lumina în mugur!
Curgea lumina în mugur!
Și eu iubeam, eu iubeam,
Și eram atât de fericită!

Era soare si curgea lumina!!!

Speranța!!!!

Era undeva, cineva, pe aice , pe-aproape
L-am văzut anul trecut
Era cu ochii albaștri
Și fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Și deodat' o lumină...
Când mă uitai
Avea o icoana în mâini

Ce-i lumina ochii albaștri
Și mai avea un penel...
Și fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a așezat,
S-a așezat pe unda izvorului
Și plutea maestrul sfânt
Și nu mai fugea, penelul fugea...
Și maestrul stătea, stătea, stătea...
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea
El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu știi!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Și a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!1

Și aud clopotele cum bat
Și în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi și mie căldură
Căci mie mi-e frig
Și inima îmi înghiață iubirea...
Știi..știi..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Și stelele nasc și cântă în sunet de raze
În dangăt de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte măiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor, în dangăt de cântec,
Fiindcă acum e Bune Vestire
Îngerul vestește mereu,
Vestește lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei , prieteni,
Hai să cântăm în sunet de clopot
Și vioara să-și sune în doină iubirea...
Prietenii, prietenii,
Îngerul a vestit
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
Uitați, îngerul aduce solia
Priviți, priviți universul cum vine cum cade în sunet de stea

**Peste ochii din noi oboșiți de lacrimi
și rugă,**

Vdedeți, vedeți prieteni

Îngerul a venit să vestească lumina
Dumnezeu s-a născut printre oameni,
Maria, Maria,, Fecioara
Ascultă și se-nalță la cer, la cer,
Dumnezeu e aici , lângă noi,
Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
Și Fecioara, și Fecioara,
Ascultă pe înger, ascultă pe înger,
Și Fecioara va naște un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Copotele sună într-una în univesr
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naște,
Priviți-L cum naște în noi!!!!

*

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,

Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre și de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbești cu noi, să vorbești cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

*

Orașul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea și prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine și crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebună.
Oare dacă m-aș fi născut , Iisuse
Pe timpul Tău, aș fi strigat , Domne

Cu îndârjire <răstignește-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toţi,
Părăsiţi şi batjocoriţi de cei ce
Te-au ucis pe Tine ?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeuul meu eşti Tu
Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

*

O, nu , cât de mult doream
Singurătatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încât nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriţi

Oameni stresați și crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Și cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Și pictișiți , cu arma ucigătoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atât de înfiorător și cu atâta moarte,
Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

*

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În liniște mă gândesc la Tine
Și câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ
Fără Domnul , orfană de tot ,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci

Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubește ,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plânceam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeuul meu
Și pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii și adorm mereu.
Câtă liniște ai dat , Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

*

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau și ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine și eu sunt fericită.
E noapte, orașul are becurile aprinse,
Mașinile vuiesc și oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraș
Atât de mare, cu atâtea mașini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea

Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulți oameni în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei triști și pentru mine,
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor îraționale,
Cât depictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Și mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu... !!!

*

Doamne ,ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Și vom sta împreună acolo
Poate atunci Doamne,
Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i așa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc ,Doamne
Ca însfârșit eu să Te pot iubi
Și să fim împreună cu sfinții toți
Și toata creația Ta , Doamne,

Împreună cu Tine să fim
Și dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze ,Doamne în sufletele noastre.

*

Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decât împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu ești, că Tu ai înviat,
Că Tu ești viu
Că Tu înviezi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

*

Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poți muri, Tu înviezi,
Tu înviezi în inimile noastre,
În iubirea și fericirea noastră.

Tu ești, Tu înviezi
Acolo unde noi murim
Ca să ne înviezi și pe noi
Și să nu mai fie moarte.

*

Va fi sărbătoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Și atât de triști
Vom râde și ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârșit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea plutește peste tot
Și unde Tu ne aștepti cu brațele deschise
Pentru îmbrățsarea iubirii
Ce ne-am dorit-o și pentru care am rătăcit ,
Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
Când Te voi privi în ochi
Și – Ti voi spune însfârșit
<Doamne, Tu ești !>

*

Iți dai seama ,Doamne,
Noi doi și cu oamenii
Împreună vom pluti
Și vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Și asemeni privirilor ce
Te văd.

*

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare și vom zâmbi iarăși,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

*

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, îți dai seama, tot pământul

Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Și noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei
Și asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori și visători , strigându-Te
Și privind-Te să Te gădesc.

*

Trebuie să fie un lucru minunat
Să –l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Și să vorbești cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam , a lui Isac și lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în brațe
Și să rostești mereu același nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie ,
Când Domnul Dumnezeu te-aăteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-I sari în brațe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Și casa unde locuiești să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă și să dormi

De –atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

Cu sufletul lipsit și gol
Înalț gândul meu la Tine Doamne
De ce mi se pare că mor
Și singurătatea mă taie în suflet,
De ce îmi e frică de Tine?
De mine, de viață, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Și lacrimile fără să-mi curgă
Îmi curg mereu?
Mereu plânge sufletul meu
Și nu mai știu ce se întâmplă cu mine.
Trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
Și nu mă lăsa să mor mereu,
Să-mi moară sufletul în mine?!!!!

Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere

Ca niște pete de culoare albastre.

Cercul meu e alb

Și e atât de larg,

Și e atât de adânc,

Albul acela parcă

Mi se desface în aripi.

Uneori...

Când gândul e mai sălbatic

Ceva purpuriu începe să-mi

Nască în suflet,

Ceva purpuriu...

Și ceva alb, ca o sabie

Îmi taie de multe ori râul,

Râul meu de lumină

Și apă ...de lacrimi...

Când gândul sălbatic

Urlă și strigă ...

O floare albastră coboară

În cercul meu alb

Și o mână care îi mângâie

Frunzele...și o gură..

Care-i sărută petalele

Și-mi rostește ușor,

Printr-un alt gând purpuriu

Îmbinat cu lacrimi albe:

„Primește pacea copilă!”

Mă duceam în vis spre izvorul meu

Mă duceam în vis

Și acolo eu mă rugam

Mă rugam

Și simțeam cum crește iarba

Cum cresc florile

Simțeam cum cresc copacii

Vedeam cum cresc copacii

Copacii...copacii...

Și mergeam în vis spre izvorul meu...

Apa...apa...

Apa izvorului meu îmi inunda privirile,

Îmi spăla ochii,

Îmi spăla picioarele!

De ce Dumnezeule,

Căram apa asta în mine?

De ce, de ce o căram Iisuse?

Și o beam, o beam,o beam...

Și simțeam că însetez...

Însetez, însetez mereu?!...

Până când...

Până când floarea va veni spre mine?

Și eu stăteam sub apă,

Venea o floare și-mi inunda ochii..

Și-mi spăla picioarele

Picioarele pline de colb,

Pline de nămol...

Și mâinile mele, și fața mea...

Și m-am uscat în razele soarelui

În razele soarelui m-am uscat!

Starea aceasta

E asemănătoare învierii!

M-a doborât rugăciunea...

M-a prăvălit rugăciunea-n genunchi

Și-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Și eram prăvălită în iarbă...
Și-mi culegeam floarea izvorului meu,
Izvorului meu.
Strivită în tălpile drumului!!

Izvorului meu, ce pluteam în vis către el,
Către el...
Și pluteam mergând în genunchi...
Și pluteam mergând în rugă...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi.
Am coborât cu trupul sub ape...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea durerea mea în mine!....
Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată..privește la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

Era undeva, cineva, pe aice' , pe-aproape,
L-am văzut anul trecut,

Era cu ochii albaștri
Și fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Și deodat' o lumină...
Când mă uitai,
Avea o icoană în mâini,
Ce-i lumina ochii albaștri
Și mai avea un penel...
Și fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a așezat,
S-a așezat pe unda izvorului
Și plutea maestrul sfânt
Și nu mai fugea, penelul fugea...
Și maestrul stătea, stătea, stătea...
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea...
El n-a răspuns, ci s-a uitat la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru... de argint...
Ba de aur... diamant? Nu știi!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.

Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Și a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!

Și aud clopotele cum bat
Și în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi și mie căldură
Căci mie mi-e frig
Și inima îmi îngheață iubirea...
Știi..știi..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Și stelele nasc și cântă în sunet de raze
În dangăt de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte măiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor,în dangăt de cântec,
Fiindcă acum e Buna Vestire
Îngerul vestește mereu,
Vestește lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei , prieteni,
Hai să cântam în sunet de clopot

Și vioara să-și sune în doină iubirea...

Prieteni, prieteni,

Îngerul a vestit

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni

Uitați, îngerul aduce solia

Priviți, priviți universul cum vine cum cade în sunet de stea

**Peste ochii din noi oboșiți de lacrimi
și rugă,**

Vedeți, vedeți prieteni

Îngerul a venit să vestească lumina.

Dumnezeu s-a născut printre oameni,

Maria, Maria,, Fecioara

Ascultă și se-nalță la cer, la cer,

Dumnezeu e aici , lângă noi,

Universul coboară prin raze, prin raze de foc,

Și Fecioara, și Fecioara,

Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Și Fecioara va naște un prunc, pe Iisus,

Îngerul aduce Buna Vestire,

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.

Haideți prieteni, haidem...

Clopotele sună într-una în univers!

Nu mai suntem singuri prieteni...

Suntem cu El, priviți-L cum naște,

Priviți-L cum naște în noi!!!!

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre și de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbești cu noi, să vorbești cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

Orașul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea și prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,

Mâine și crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebună.
Oare dacă m-aș fi născut , Iisuse
Pe timpul Tău, aș fi strigat , Domne
Cu îndârjire <răstignește-L> ?
Nu aș fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate și m-aș fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți și batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine ?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înșel
Că Dumnezeuul meu ești Tu
Și numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu ești cel ce mă iubești și mă chemi la Tine ?

O, nu , cât de mult doream
Singurătatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraș mare,

Atât de mare încât să te sufoci,
Încât nu mai știi unde ești
Și nu mai știi cine ești
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca și pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Și în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați și crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Și cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Și plictisiți , cu arma ucigătoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atât de înfiorător și cu atâta moarte,
Unde oamenii cad secerăți ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie-n iad.

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singurătatea mea,

În liniște mă gândesc laTine
Și câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau și ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
E noapte, orașul are becurile aprinse,
Mașinile vuiesc și oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraș
Atât de mare, cu atâtea mașini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie.
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Și mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu... !!! Fugi de el!!!!

Va fi sărbătoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Și atât de triști
Vom râde și ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârșit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea plutește peste tot
Și unde Tu ne aștepti cu brațele deschise
Pentru îmbrățișarea iubirii
Ce ne-am dorit-o și pentru care am rătăcit ,
Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
Când Te voi privi în ochi
Și – Ti voi spune însfârșit
<Doamne, Tu ești !>

Iți dai seama ,Doamne,
Noi doi și cu oamenii

Împreună vom pluti
Și vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Și asemeni privirilor ce
Te văd.

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
În ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare și vom zâmbi iarăși,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta,
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, îți dai seama, tot pământul

Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Și noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei
Și asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori și visători , strigându-Te
Și privindu-Te să Te gădesc.
Prin toată creația lumii!!!!!!

Victorita Duțu este absolventă a facultăților de matematică și de filofofie și este profesoară de matematică la un liceu din București. În particular se ocupă și cu pictura.

Pentru mai multe detalii puteți viziona site-ul:

www.victoritadutu.home.ro

victoritadutu@yahoo.com